

РЕШЕНИЕ

№ 43275

гр. София, 29.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 19.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11795** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 06.11.2025г. на С. А. Б., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на М., срещу Решение № 159 Х/28.10.2025г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е не е допусната последваща молба рег. №УП 35675/14.10.2025г. на жалбоподателката до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са развити доводи за неправилност на постановеното решение, като се твърди, че същото е постановено в нарушение на административнопроизводствените правила при издаването на решението и на материалния закон. Изложени са твърдения, че при преценката се дължи произнасяне по всички факти, включително и по тези, които са обсъдени при разглеждането на първоначалната молба за международна закрила. Посочва, че съгласно европейското право не се изисква същественост на новите елементи и факти, представени с последващата молба. По същество се иска отмяна на решението и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне.

Ответникът- интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, чрез процесуалния си представител, в представения по делото писмен отговор от 11.12.2025г., оспорва жалбата, като счита решението за правилно и законосъобразно и твърди, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че представените от жалбоподателката обстоятелства не

представляват нито новонастъпили, нито новоразкрити факти, а посочените твърдения за принудителен втори брак, продължителни побои, заплахи и насилие, съдържащи се в становището на фондация „Криле“ касаят събития от предходни години, които са били известни на жалбоподателката. Позицията се на съдебната практика, съгласно която не се приема за ново обстоятелство такова, което е било известно на жалбоподателя, но по негова воля не е било представено в първото производство. Посочва, че съгласно Решение № 274/03.04.2024г. М. е в Списъка на сигурните страни на произход, като законодателството на М. съдържа разпоредби за защита от домашно насилие и принудителния брак. . Моли съда да отхвърли жалбата като неправилна и неоснователна.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение №УПХ 37/30.06.2025г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС е отхвърлена молбата на жалбоподателката за представяне на международна закрила.

С решение №6802/30.07.2025г. на Административен съд-Хасково съдът е отхвърлил жалбата на жалбоподателката против Решение №УПХ-37/30.06.2025г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС.

На 14.10.2025г. С. Б., гражданка на М., е падала последваща молба за международна закрила рег. №УП 35675/14.10.2025г., в която е посочила като нови обстоятелства тежка форма на домашно насилие, упражнявано спрямо нея от бившия и съпруг и от един от братята и, както и ситуацията в страната и на произход относно положението на жени, жертва на домашно насилие и решение на С. от 16.01.2024г. по дело С-621/21г. С молбата е представено становище от фондация „Криле“ и цитираното решение на СЕС.

С решение № 159 Х/28.10.2025г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС не е допусната последваща молба рег. №УП 35675/14.10.2025г. на жалбоподателката до производство за предоставяне на международна закрила. Административният орган е изложил мотиви, че посочените от жалбоподателката обстоятелства не са нови, а отделно от това жалбоподателката не се е възползвала от предоставената от държавата закрила, изразяваща се в безопасно вътрешно разселване като част от дейностите, които се предоставят на жени, жертва на домашно насилие в М., а директно е напуснала М.. Като допълнителни аргументи е посочена новата правна уредба-измененията в Семейния кодекс на М. и включването на М. в списъка на сигурни държави съгласно решение №247/03.04.2024г. на МС.

Представена е справка от 20.10.2025г. от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за актуалната обществено -политическа обстановка в М. /л.15/ В справката е разгледано подробно положението на разведените жени в М., като е посочено, че Семейният кодекс предоставя на жени по-големи прана в областта на брака, развода и попечителство над деца, макар, че прилагането на кодекса е неравномерно. Посочено е, че Закон от 2018г. криминализира домашното насилие и принудителния брак. Посочени са подробно правата на жените при развод, предвидени в закон 70.03, известен като Семейен кодекс –право на обезщетение за „утеха“ и за физически и морални вреди и други. Разгледан е подробно и предоставената от държавата защита срещу домашно насилие с посочване на предвидените наказания..

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ. Обжалваното решение е издадено от Н. Г., мл.експерт в Регистрационно-приемателен център-гр. С. определен за интервюиращ орган със Заповед № РД-05-26/14.01.2025 г. на Председателя на ДАБ./л.20/

Решението е издадено в изискуемата от закона форма, съдържа реквизитите на индивидуален административен акт по АПК, мотивирано е с фактическите и правни основания за недопускане на молбата.

Спазени са административнопроизводствените правила. Не се установяват данни за нарушаване правата на жалбоподателя по чл.76в, ал.1 ЗУБ – липсват данни той да е потърсил съдействие и помощ от страна на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците и на други правителствени или неправителствени организации (чл.23, ал. 13ЗУБ); да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение (чл.29а ЗУБ). Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл.58, ал.7 ЗУБ. Ето защо процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена. Административният орган не е допуснал процесуални нарушения - изяснил е заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение.

Процесната молба за международна закрила е разгледана като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно който това е молба за предоставяне на международна закрила в РБългария, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в РБългария е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напускател територията на РБългария. Втората хипотеза - производството за предоставяне на международна закрила в РБългария да е приключило с влязло в сила решение и чужденецът да не е напускател територията на Република България, е дадена при условията на алтернативност след използвания от законодателя съюз "или", следователно за жалбоподателя е изпълнена втората хипотеза от нормативния текст. В случая жалбоподателят не оспорва, а това се установява и от доказателствата по делото, че процесната молба е последваща такава по смисъла на посочената норма – постановено е едно предходно, влязло в сила решение и чужденецът не е напускател територията на РБългария, което е достатъчно да се приеме, че молбата му е последваща по смисъла на закона.

Разпоредбата на чл.13, ал.2 ЗУБ предвижда, че подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. На свой ред нормата на чл.76а от закона визира задължението на административния орган да прецени допустимостта на последващата молба за международна закрила, преди да се пристъпи към разглеждането ѝ по същество. Съгласно чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Процедурните правила относно разглеждането на последващите молби са уредени в чл.42 от Директива 2013/32/ЕС, като е предоставено на държавите-членки право да могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно чл.40. Тези правила могат да

задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура.

Нормата на това чл.33, § 2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, § 2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по § 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, § 3 от Директива 2013/32/ЕС).

В случая интервюиращият орган е действал в съответствие с европейските процедурни правила.

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор за наличието на материалноправните предпоставки по чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Преклудирани са тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл.40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл.40, § 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за

предоставяне на този статут.

Според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело С-563/22: чл.40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б."а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

В последващата си молба жалбоподателката се е позовала на обстоятелства, които е счел за нови и относими към личната му бежанска история. С подадената последваща молба жалбоподателката е посочила, че е била жертва на домашно насилие, но тези факти са и били известни още при подаването на първоначалната молба за международна закрила и в този смисъл не може да се разглеждат като нови обстоятелства, а отделно от това не са подкрепени с доказателства-подадени жалби, медицински документи или други. Отделно от това, видно от приложената по делото справка за положението на разведените жени в М. и жертвите на домашно насилие, държавата по произход на жалбоподателката е предвидила в законодателството си редица мерки и механизми за преодоляване на така поставените въпроси, като по делото липсват доказателства дали жалбоподателката се е възползвала от законовопредвидените възможности за обезщетение например.

Въз основа на анализа на данните за ситуацията в М. правилно административният орган е констатирал, че не са налице законовите основания за допускане на последващата молба до производство за представяне на международна закрила. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 8 и чл.9, ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. В случая не се установява спрямо жалбоподателката да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на М., тя ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Предвид изложеното, съдът намира, че не се установяват нито нови обстоятелства, нито е налице изискването тези нови обстоятелства да са от съществено значение за личното положение на жалбоподателката в държавата и по произход, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 06.11.2025г. на С. А. Б., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на М., срещу Решение № 159 Х/28.10.2025г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е не е допусната последваща молба рег. №УП 35675/14.10.2025г. на жалбоподателката до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежат на касационно обжалване. /чл. 85 ал.3 ЗУБ/

СЪДИЯ: